

ÅSA LIND

Veel lugusid
Liivahundist

Illustreerinud Kristina Digman
Rootsi keelest tõlkinud Ülle Kiivet

DRAAKON & KUU

Mera Sandvargen
Tekst © Åsa Lind
Illustratsioonid © Kristina Digman
Esmatrükk Rootsis, Rabén & Sjögren, 2003
Kirjastatud Rabén & Sjögren Agency nõusolekul

Tõlge eesti keelde © Ülle Kiivet ja Draakon & Kuu, 2018

Raamatu tõlkimist on toetanud Rootsi Kultuurinõukogu
(Swedish Arts Council).
Raamatu väljaandmist on toetanud Eesti Kultuurkapital.

Toimetanud Rein Pöder
Küljendanud Siiri Timmerman

Trükkinud Printon
Esimene trükk

ISBN 978-9949-574-22-3

Draakon & Kuu
Viru 16, pk 1a, 10140 Tallinn
www.draakonkuu.com

Sisukord

Šokolaadikook	7
Liblikalennupäev	15
Lemmikloom	22
Valgete lehtedega raamat	29
Täitsa oma tasku	37
Õige hetk	45
Jäta järele!	52
Mis sorti sääsed?	60
Tegelikult	67
Mõtlemisharjutused	76
Tilluke tuli	84
Zakarina ja Surm	92
Udus eksinud	99
Sõber või vaenlane?	107
Sügislehed	114

Lemmikloom

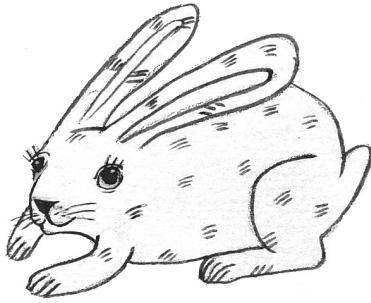
Zakarina istus oma mereäärse kodu trepil. Istus ja mõtles. Mõtles ühest üsna kurvast asjast.

Küülik, mõtles ta.

Kurb oli asja juures see, et tal polnud küülikut. Muidugi polnud tal ka kassipoega ega isegi mitte väikest karvast hamstrit. Aga hamster polnudki nii oluline. Just küülikut igatses ta kõige rohkem. Sellist väikest valget, musta nina ja maailma kõige pehmemate kõrvadega küülikut.

Oh, need kõrvad, mõtles ta.

Aga kindlasti ei saa ta endale mitte ealeski küülikut. Igatahes mitte täna. Isa ja ema meelest on ta liiga väike, et tal võiks päris oma koduloom olla.

Nii rumal, mõtles Zakarina. Kas inimene peab siis olema ise suur nagu elevant, et tal võiks olla päris oma väike küülik?

Just siis tuli isa trepile, king käes. Ta heitis Zakarinale sünge pilgu ja ütles, et nüüd peab see küll lõppema.

„Misasi?” küsis Zakarina.

„Kaerahelveste puistamine minu kingadesse,” ütles isa. „Mis selle mõte on?”

Ta kallutas kinga ühte- ja teistpidi. Natuke kaerahelbeid pudenenes välja.

„Ja eile olid mu kinga sees juustutükid,” ütles ta. „Ja natuke kuivikleiba.”

„Aga mina pole su kingade sisse leiba pannud,” väitis Zakarina.

„Ei ole või?” imestas isa. „Siis oli see ehk ema, või kes?”

Ta läks pahaselt uuesti tuppa. Zakarina vaatas

suletud ust. Miks isa nii tobedasti arvas? Miks peaks ema tema vanadesse kingadesse toitu toppima?

Zakarina tõusis trepilt püsti ja läks mere äärde. Tee lookles tobekurviselt, see oli tobekõvadest kividest konarlik. Ja meri – plää, kui sile see oli!

Zakarina võttis maast kivi ja viskas silesiledasse vette, nii et vesi pritsis.

„Ma ei taha siin olla,” ütles Zakarina valjusti. „Ma tahan olla kusagil hoopis mujal.”

Tema sõnad liuglesid üle vee ja otse Liivahundi uudishimulikesse kõrvadesse. Too noolis ranna tuulealusel küljel lõunapäikest, aga nüüd jooksis ta jalamaid kohale, sulasärav ja saba lehvimas.

„Ahoi, millest sa räägid?” küsis ta. „Millises teises kohas?”

Zakarina teadis seda kohta täpselt.

„Teisel planeedil,” ütles ta. „Sellisel, kus on kogu aeg lõbus.”

„Mismoodi lõbus?” küsis Liivahunt.

„Lihtsalt vahva ja lõbus,” ütles Zakarina. „Nagu sünnipäeval.”

Liivahunt hakkas naerma. „Ah sellel planeedil,” ütles ta.

„Misasja?” imestas Zakarina. „Kas selline planeet on siis päriselt olemas?”

Liivahunt sirutas ennast välja ja rääkis, et planeete on maailmaruumis tuhandeid. Viimati arvutas ta välja, et neid on umbes tuhat kriljonit miljardit tükki. Ning et kõik need planeedid on erinevad ning isemoodi, siis on muidugi olemas ka eriline sünnipäevplaneet.

„Seal on pidu iga viie minuti tagant. Õhupallid ja tort ja hip-hip-hurraa iga viimane kui päev,” ütles Liivahunt.

„Päriselt või? Kas seal saab kingitusi ka?” tahtis Zakarina teada.

Liivahunt ütles, et muidugi mõista on ka kingitused. Igal hommikul üles ärgates on voodi kõrval krabisevalt salapärane kingipakk – kuldpaberi ja lehviga, ja lisaks väike kena luuletus, mille keegi su armsatest on kirjutanud. Ja pärastpoole on õhtusöögiks su lemmiktoit.

Zakarina istus maha. Ta kuulas hoolega ning

kriipseldas sõrmega liivale ühe ringi teise järel.

„Sellel planeedil on igal lapsel kindlasti ka küülik,” arvas ta.

„Küülik? Aga muidugi,” ütles Liivahunt. „Seal lausa kubiseb küülikutest. Sellistest kõige armsamatest, tead küll, kellel on väikesed musimopsninaid.”

Zakarina ohkas.

„Küll need lapsed võivad ikka õnnelikud olla,” ütles ta.

Liivahunt kallutas pea viltu ja tõmbas kõrvad pea ligi.

„Õnnelikud?” kordas ta. „Mispärast õnnelikud?”

„Noh, neil on ju küülikud,” ütles Zakarina, „ja siis on neil veel iga päev sünnipäev!”

Liivahunt judistas ennast, kuigi oli päikese käes.

„Just,” ütles ta. „Sünnipäev. Iga viimane kui päev.”

Äkitselt hüppas Zakarina püsti ning hakkas kõva häälega laulma ja trallitama. Ta ei tahtnud enam sellest planeedist mõelda. Igaks juhuks jooksis ta rannas paar tiiru ringiratast. Siis tulid talle isa kingad meelde.

Ta peatus poolel sammul ja jutustas Liivahundile kõik ära.

„Kas pole imelik,“ ütles ta. „Tead sa kedagi, kes paneks kingadesse leiba?“

Liivahunt, kes oli just täna iseäranis tark, muidugi teadis.

„Nojah. Kui kingad seisavad väljas,“ arutles ta, „siis on see ilmselt orav. Aga kui need kingad seisavad toas mõnes pimedas urus, siis on see kindlasti nahkhiir.“

„Isa kingad seisavad tavaliselt toas, kohe esikus,“ ütles Zakarina.

Liivahunt mõtles sügavalt järele, laup kortsus.

„Sel juhul,“ ütles ta viimaks, „on see koduhiir.“

„Koduhiir?“ kordas Zakarina.

„Jah, selline väike koduloom,“ ütles Liivahunt. „Sabaga.“

Zakarina pööras ringi ja jooksis koju, ühe hooga kohe esikusse. Seal jäi ta seisma ja seisis hulk aega hiirvaikselt paigal. Väike hiir? Nende kodus? Väike nunnu hiir, nõpsnina ja võbisevate vurrugarvadega?

Ja kõrvadega, mõtles Zakarina. Tibatillukeste kõrvadega.

Isa astus esikusse. Ta silitas Zakarina põske. Zakarina teadis, et see tähendab isade keeles „palun vabandust”.

„Ega meil pole ju kusagil mõnda rotilõksu üles pandud?” küsis Zakarina.

„Ei, seda küll mitte,” ütles isa.

„Siis on hästi,” ütles Zakarina. „Ja tead mis?”

„Ei, mis siis?” küsis isa.

„Mul pole üldsegi küülikut vaja,” ütles Zakarina. „Vähemalt mitte täna.”

Isa pomises midagi nagu „võib-olla siis hiljem”, aga Zakarina ei kuulanud teda enam. Sest ta kuulis täitsa selgesti, et keegi liigutas ennast esiku kõige kaugemas nurgas. Keegi väike ja võib-olla sabaga.

